

PRISIKĖLIMAS

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos laikraštis

Sekmadienio katechezė

Dekanas klebonas mons. Vytautas Grigaravičius

Meilė kantri, meilė maloninga. Meilė niekada nesibaigia

Mieli tikintieji, Jubiliejiniai gailęstingumo metai kviečia mus ypatingam gailęstingumui, kitaip tariant, esame kviečiami dieviškajai meilei, apie kurią kalba apaštalas Paulius Laiške korintiečiams (1 Kor 12, 31–13, 13). Ši jo prakalba, vadinama „Himnas meilei“, yra pati gražiausia vieta šv. Pauliaus laiškuose. Tai visiems mums pamoka, ką reiškia būti tikru krikščioniu, kas jį išskiria iš pasaulio, kur galioja dėsnis – „akis už akį, dantis už dantį“.

Dievo malone mes, krikščionys, per Jėzų Kristų esame suvienyti viename Kūne – Bažnyčioje, visi esame to paties Tėvo vaikai, mus jungia antgamtinė meilės dorybė, kurią Kristus paliko kaip įstatymą. Evangelistas Jonas perduoda Kristaus žodžius: „Aš jums duodu naują įsakymą, kad jūs vienas kitą mylėtumėte: kaip aš jus mylėjau <...>. Iš to visi pažins, kad esate mano mokiniai, jei mylėsite vieni kitus“ (Jn 13, 34–35). Tokią meilę, kuria Viešpats mus myli ir kuria mes turime mylėti vieni kitus, aprašo apaštalas Paulius meilės himne. Atidžiau įsiklausykime į šio himno žodžius.

Pirmiausia meilė yra kantri, tai yra visiems pakanti. Pripažinkime, kad norėdami daryti gerus darbus turime sugebėti ištvirti blogį, atsisakyti blogos nuotaikos, atšiaurumo, apmaudo dėl nesėkmių. Pal. Motina Teresė moko: „Kai jūs darysite gera kitiems, žmonės jus kritikuos, niekins ir atstums. Vis dėlto darykite gera!“

Meilė maloninga, kitaip tariant, pasirengusi daryti gera kitiems. Tai, kas mummyse geriausia, turi tarnauti kitiems. Vėlgį Motina Teresė moko: „Gerieji jūs darbai bus užmiršti rytoj. Vis dėlto darykite gerus darbus!“

Meilė nepavydi. Visi konfliktai, pykčiai, barniai, nesutarimai kyla iš pavydo. Kiek šiandien nesantaikos sukelia pavydas: išsiskiria geriausi draugai, nutrūksta broliški santykiai šeimose, kai nepasidalijama pelnu, turtu, palikimu. Šv. Tėvas Akvinietis pavydą vadina „neapykantos tėvu“.

Meilė nesididžiuoja ir neišpuiksta. Čia kalbama apie nuolankumą, be kurio neįmanoma dieviškoji meilė. Žmogaus puikybė, savo asmens sureikšminimas nužudo ne tik meilę, bet ir nutraukia ryšį, gerus santykius su žmonėmis, su Dievu. Išpuikėlis mato tik save, tik savo asmenį, savo ypatybes, savo talentą. Jo gyvenime nebelieka vietos artimajam, netgi Dievui.

Meilė nesielgia netinkamai, neieško sau naudos. Mylėdamas žmogus pamiršta save, aukojasi kitam, nelaukia padėkos, pagyrimo, atlygio. Tik tokia meilė padeda sukurti laimingus namus, tik nesavanau-diška meilė palaiko, suvienija šeimos narius įvairiuose suspaudimuose, nepaiso netobulumų bei fizinių negalių.

Meilė pamiršta, kas buvo bloga, nesidžiaugia neteisybe, su džiaugsmu pritaria teisybei. Jėzus moko: „Neteiskite, kad nebūtumėte teisiami. <...> Arba kaip gali

sakyti broliui: ‘Leisk, išimsiu krislą iš tavo akies’, kai tavo akyse rąstas?!“ (Mt 7, 1; 4). Iš tiesų kito pasmerkimas, apkalbos, šmeižtas – tai dažnai pasitaikančios mūsų nuodėmės. Kartais išgirsti apie save tokių dalykų, apie kuriuos nė sapnuot nesapnavai, nė mintyse neturėjai. Todėl turime nuolat prašyti Viešpaties pagalbos, kad sugebėtume pateisinti galimą šapą svetimoje akyje ir nuoširdžiai išgyventume dėl rąsto savojoje.

Tik meilė gali viską ištvirti, viską pakelti, viskuo pasitikėti. Tikroji meilė niekada nesibaigia. Himnas meilei baigiasi žodžiais: „Taigi dabar pasilieka tikėjimas, viltis ir meilė – šis trejetas, bet didžiausia jame yra meilė“ (1 Kor 13, 13). Šios trys dieviškosios dorybės yra brangiausia Dievo dovana ir jomis turi būti grindžiamas visas krikščionio gyvenimas. Pal. Motina Teresė sako: „Meilės darbai visada yra džiaugsmo darbai. Svarbu ne tai, kiek mes duodame, bet tai, kiek meilės įdedame į šį veiksma.“

Popiežius Pranciškus ragina: „Būtų neverta atverti Šventąsias duris visose bazilikose, jei mūsų širdies durys liktų užsklęstos meilei, mūsų rankos neištiesios aukojimui, mūsų namai uždaryti svetingumui, mūsų parapijos – globojimui.“ Kartu su popiežiumi kviečiu jus, mielieji, atverti savo širdies duris meilei ir gailęstingumui, kuriuos per Šventąją Dvasią išlieja mummyse Kristus, trokšdamas, kad šias dovanas dalytume kitiems.

Parapijiečių kūryba

Bronė Lukauskaitė

Vasario 16-ąjai

*Palaimink, Dieve, tėviškės laukus,
gyvenimus, širdim rašytus,
ir mūs žingsnius, didingus ir trapius,
ir mūsų laisvės šventą rytą,
palaimink židinį namų,
gražumą Lietuvos dainų,
gražumą medžio, paukščio ir žmogaus
ir vėtroj dūstantį žibintą,
ir po nakties kvėpavimo sunkaus
palaiminki mažytę viltį,
daigelį rugio ant kalvos,
neramų dangų Lietuvos.*

Pažinkime Šventąjį Raštą

Kun. Linas Šipavičius, Šventojo Rašto magistras

*Dievo Žodis***II. Dievo Žodis bažnyčioje**

1. Dievo žodžio veikimas. Apaštalų darbai ir laišškai parodo mums Dievo žodžio veikimą, kuris toliau tęsia Jėzaus pradėtą išganymo darbą. Žodis yra ne tiek „Mokytojo pamokymų“ rinkinys, surinktas ir kartojamas mokinių (plg. Mt 14; 1 Kor 7, 10. 12. 25), kiek Gerosios Naujienos krikščioniškoji esmė. Apaštalų patarnavimas iš esmės yra patarnavimas tam žodžiui (Apd 4, 29n; 6, 2. 4), kuris turi būti skelbiamas, kad išplistų po visą pasaulį (8, 4. 25; 13, 5; 18, 9n; 1 Tes 1, 8). Tas patarnavimas turi būti nuoširdus, nepakeičiantis mokymo (2 Kor 2, 17; 4, 2); turi būti drąsus, nesibaiminant skelbti Evangeliją (Apd 4, 31; Fil 1, 14).

Taigi tas žodis yra pats iš savęs galingas, jo dėka išsipildo išganymas. Bažnyčios augimas yra Dievo žodžio augimas

(Apd 6, 7; 12, 24; 19, 20), ir net apaštalams uždėtos grandinės negali sustabdyti to augimo (2 Tim 2, 9). Tai yra „išganymo žodis“ (Apd 13, 26), „Gyvenimo Žodis“ (Fil 2, 16), patikimas žodis (1 Tim 1, 15; 2 Tim 2, 11; Tit 3, 8), gyvas ir vaisingas žodis (Žyd 4, 12). Visi šie išsireiškimai rodo to žodžio veiksnumą žmonių širdyse. Jei krikščionys iš tikrųjų įtikės į žodį ir priims šventą krikštą, dėl atgimimo bus dėkingi tam žodžiui (1 Pt 1, 23; Jok 1, 18; plg. Ef 5, 26). Visame išganymo darbe – tiek Senajame Testamente kuriančios galios žodis, tiek Evangelijoje Jėzaus žodis teikia vaisių. Nieko nėra keisto, kad Evangelijoje Jėzaus žodžiui priskiriama ypatinga galia, nes apaštalai skelbia žodį ne savo, o išaukštinto ir sėdinčio Dievo dešinėje Jėzaus žodį. Jis kalba per apaštalus, o jo tikrumas patvirtinamas ženklais (Mk 16, 20).

2. Žmonių požiūris į Dievo žodį. Ir apaštalų skelbiamą žodžio atžvilgiu vyksta žmonių pasidalijimas, panašiai kaip buvo prie Jėzaus: vieni žodį atmeta (Apd 13, 46; 1 Pt 2, 8; 3, 1), kiti priima (1 Tes 1, 6; 2, 13), jo klauso (Kol 1, 5; Ef 1, 13), nuolankiai jam atsiduoda ir gyvena juo (Jok 1, 21n), siekdami išganymo laikosi jo (1 Kor 15, 2; plg. Apr 3, 8), šlovina jį (Apd 13, 48) ir dėl to gali jis apsigyventi juose (Kol 3, 16; 1 Jn 1, 10; 2, 14). Reikalui esant, dėl žodžio jie kenčia arba net miršta kankinio mirtimi (Apr 1, 9n; 6, 9; 20, 4). Jo dėka nugalimos didžiausios blogio jėgos (Apr 12, 11). Taigi istorijoje plečiasi Dievo žodžio veikimas, žmonių širdyse gimsta tikėjimas, viltis ir meilė.

(Tęsinys, pradžia –
PRISIKĖLIMO 157 nr)

Dvasiniai skaitiniai

Adolfa Daukšienė

Sielos paslaptis: Nepakeičiamas vaidmuo (12)

Kai moteris ruošiamas nepakeičiamam vaidmeniui, pirmiausia ji gauna kvietimą: Pelenė į puotą princas pakviečia per pasiuntinį, Jėzaus Motiną Mariją atlikti savo misiją pakviečia karalių Karalius per Angelą. Ką turi daryti moteris? Jai tereikia atsakyti. Tiek Pelenės, tiek Marijos atsakas pareikalauja begalinės drąsos. Sukyla visas pragaras, reikia ypatingo širdies tvirtumo, kad moteris taptų tuo, kuo buvo gimusi būti.

Jėzus mus kviečia daugeliu būdų, ir tie kvietimai daugiausia yra širdies reikalai. Jie ateina per mumyse giliai glūdinčius troškimus, ypač per troškimą padaryti pasaulį geresnį. Labiausiai moterys yra reikalingos apginti tarpusavio santykius, sugrąžinti juos į pagrindinę vietą, kur jie ir privalo būti. Tai yra svarbiausias dalykas visatoje. Niekas jūsų artimiesiems neduos to, ką galite duoti jūs. Mūsų santykiams

kuriamos kliūtys, tad už juos privalu kovoti. Moters gyvenimas yra sklindančios Dievo karalystės dalis. Draugystei su Kristumi visada priešinosi šėtonas. Tad ir čia moteris turi atlikti nepakeičiamą vaidmenį. Ir jei manai, kad tavo gyvenime nėra nieko svarbaus, yra tik įrodymas, kad tavo širdis yra puolama to, kuris tavęs bijo.

Dievas nori, kad žinotum, kas tu esi. Tu esi moteris, nešiojanti Dievo atvaizdą, kūrinių karūna. Tu buvau išrinkta prieš atsirandant laikui ir erdvei, tu esi visiškai mylima Jėzaus. Jis neišleidžia tavęs iš

savo širdies akių. Kad ir koks būtų tavo pašaukimas, tu sukurta teikti džiaugsmą pasauliui. Tad eik paskui Jėzų. Pirmiausia Jis tave atsives pas save. Tada eidamas kartu jis lydės tave į pasaulį, kurį myli. Jam reikia, kad ir tu jį pamiltum.

P.S. Štai kokiais painiais keliais atėjome ir dar painesnę nūdieną, kurią gerai nusako statistika viename laikraštyje: „Per savaitę mieste susituokė 1 pora, santuoką nutraukė 10 porų.“ Kokia išeitis? – Grįžti prie Dievo! Tik Jis sukeis skaičius vietomis.

Miela redakcija,

Šiuo „serialu“ atsiveikinu su jumis kaip rašytoja. Mano senstančios akys pageidauja vis daugiau poilsio... Esu labai dėkinga, kad spausdinote mano rašinius. Tai buvo labiausiai palaiminti mano gyvenimo metai. Rašymas religine tema yra unikali dvasinio tobulėjimo galimybė. Linkiu Jums visiems stiprybės, išminties, sveikatos, kūrybingumo Jūsų nelengvame darbe. Mons. Vytautui Grigaravičiui linkiu nesiliaujančio šv. Dvasios malonių lietaus iš beribio dangaus... Su pagarba ir dėkingumu Adolfa D.

Parapijos gyvenimo atspindžiai

Aurelija Berankienė su šeima

Įspūdžiai iš šeimų katedrinės šventės

Po kelių savaitžių smarkiai spaudusio šaltuko, 2016 metų sausio 10 dienos rytas išaušo visiškai nešaltas – farsai Dievulio duotas palaiminimas, leidžiantis su mažais vaikučiais nukeliauti iki Kauno Kristaus Prisikėlimo bazilikos švęsti Jėzaus Kristaus Krikštą ir Kalėdinę šeimų šventę.

Vos įžengus į šventovę, mus pasitiko parapijos Jaunų šeimų koordinatore ses. Ramutė Budvytytė, kuri paprašė nešti degančią žvakutę prie altoriaus, kaip atnašą už ką tik gimusius kūdikėlius. Dar viena šeima prieš mus buvo paprašyta nešti pirmąją žvakutę kaip atnašą už kūdikių besilaukiančias šeimas. Mes, be abejojimo, džiugiai sutikome, buvome nepaprastai laimingi dalyvaudami šioje atnašų procesijoje. Mano ketverių metų sūneliui staiga neberūpėjo įprastiniai „reikalai“,

atliekami šv. Mišių eigoje, ir nekantriai laukė, kada gi mes keliausime su žvakute šventovės priekio link. Jis ramiai keliavo įsikabinęs į vežimėlio rankeną, kuriame ramiai gulėjo, tačiau viską stebėjo mažasis septynių mėnesių broliukas. Prie altoriaus mūsų laukė klebonas mons. Vytautas Grigaravičius, kuris priėmė mūsų atnašą ir suteikė kiekvienam palaiminimą. Mane ši procesija labai pakylėjo, leido dar labiau pasijusti šv. Mišių dalyve. Atnašų procesija buvo labai graži šv. Mišių dalis. Ypatingai nustebino lauknešėlis, kuris buvo siunčiamas parapijos šeimai, susilaukusiai šeštojo vaikelio – koks nuostabus paramos ženklas tai šeimai, bylojantis, jog visa bendruomenė yra

kartu su jais šiuo nuostabiu, tačiau, esu įsitikinusi, pilnu iššūkių laikotarpiu!

Vidurdienį, mano jauniausiajam sūneliui užsnūdus antrajam miegeliui, nukeliavome į bazilikos konferencijų salę dalyvauti šeimų kalėdinėje šventėje. Ten jau linksmi „dūzgė“ vaikai, šnekučiaivosi tėveliai, maloniai viską stebėjo susėdę seneliai. Mes pirmą kartą dalyvavome tokia šios bendruomenės suėjime, todėl mano keturmetis buvo tvirtai įsikibęs man į ranką ir nė neketino jos paleisti. Tačiau,

įsibėgėjęs šventinei programai, o ypač atbėgęs žvitriam Kalėdų Seneliui, maniškis paleido mano ranką ir smagiai (nors ir rimtu veidu) šoko su kitais vaikučiais. Visi tėveliai, mamytės, močiutės ir seneliai buvo nepaprastai malonūs ir paslaugūs – viena močiutė pasisiūlė prižiūrėti miegantį mažylį prieangyje (kad galėčiau aktyviau dalyvauti programoje), vėliau, vos priėjus prie stalo su mažyliu, tuoj pat kas nors pasisiūlydavo patarnauti – ar arbatos įpilti, ar mažajam picos gabalėlį paduoti ir t. t. O visa šventės programa vyko sklandžiai: dvasininkų palaiminimai, mažylių pasirodymai, giesmelės giedojimas, Kalėdų Senelio programa, bendros vaišės, Kalėdų Senelio dovanos ir kt. Šventę pradėjo parapijos klebonas mons. V. Grigaravičius ir vikaras kun. J. Grigonis palaiminimu, toliau vyko mažylių pasirodymai, giesmelės giedojimas, bendros vaišės ir Kalėdų senelio dovanos. Laikas nepaprastai smagiai ir

greitai prabėgo. Išėjome iš šventės tiesiog pakylėti, o mažiausiasis saldžiai užmigo, vos uždarius bazilikos duris.

Norime nuoširdžiausiai padėkoti ses. Ramutei už puikų organizavimą ir galimybę mums dalyvauti bendruomenės šventėje ir visoms Jaunų Šeimų ratelio šeimoms. Iš ses. Ramutės sklindančią malonę pajautėme jau šiek tiek anksčiau – mažylių adoracijos programoje, vykusioje Advento metu mažojoje Kristaus Prisikėlimo bažnyčioje kartu su mylimu vikaru kun. J. Grigoniu. Tą darganotą dieną taip pat grįžome tarsi ant sparnų, tiesiog sklidini šv. Kalėdų laukimo. Tikrojo laukimo. Tada pagalvoju – ses. Ramutė yra žmogus, tiesiog sklindinas ir spinduliuojantis Dieviškąją meilę! Lai Dievas nepaliauja laiminti ir saugoti Jus, ses. Ramute, ir Jūsų darbus bei visą bažnyčios bendruomenę! Mes esame nepaprastai laimingi, galėdami tapti šios bendruomenės mažyte dalelyte.

Birutė Vasylienė, piligrimė

Dvasinga kelionė į Amžinąjį miestą

Jau 2015 m. gruodžio mėnesį, vos popiežius Pranciškus paskelbė Dievo Gailingumo Jubiliejinius metus, klebonas mons. Vytautas Grigaravičius paskelbė tris piligrimines keliones į Romą ir vieną – į Šv. Žemę.

Sausio 18 d. Kristaus Prisikėlimo parapijos klebonas mons. V. Grigaravičius ir pirmoji grupelė parapijiečių, išskridome į Romą. Kartu su mumis skrido Kuršėnų Šv. Jono Krikštytojo bažnyčios klebonas, vice-dekanas, teol. lic. Saulius Paliūnas ir grupelė jo bažnyčios choristų. Oro uoste mūsų laukė pirmasis malonus netikėtumas – pasirodo, kad tuo pačiu lėktuvu skrido Kauno arkivyskupas metropolitas Lionginas Virbalas SJ su grupe jaunuolių iš Viliampolės socialinės globos namų ir juos lydintiais savanoriais.

Po trijų valandų lėktuvui besileidžiant, pro iliuminatorius atsivėrė kvapą gniauziantis vaizdas – žiburiuose paskendus Roma atrodė didingai, viliojančiai, daug žadančiai. Nusileidome tarptautiniame oro uoste, kur mus plačiai šypsodamasis, tarsi svečius kaip tikras šeimninkas pasitiko kun. Algirdas Akelaitis. Jo susodinti į didžiąjį autobusą buvome nugabenti į viešbutį „Villa Lituania“.

Kitą ankstų rytą visa mūsų grupė, lydima kun. Algirdo, išskubėjo į Šv. Petro Baziliką. Einant į Vatikaną kun. Algirdas trumpai pasakojo apie objektus, pro kuriuos praeidavome, nes daugelis piligrimų Romoje lankėsi pirmą kartą. Jis atkreipė

mūsų dėmesį į Tiberio upės aukštus krantus, bylojančius apie tai, kiek aukštai yra iškilęs Romos miestas, išgirdome istoriją apie Angelo pilį ir pamatėme vieną iš gražiausių Angelų tiltų, papuoštą angelų statulomis. Nepajutome, kaip atsidūrėme prie Vatikano prieigų. Pasirodo, diktatoriaus Musolini, sudaręs konkordatą su Bažnyčia, nutiesė kelią, jungiantį Romą su Vatikanu. Tai štai šio kelio pradžioje, kur dabar stovėjo palapinė, praėjome griežtą apžiūrą. Apskritai pastebėjome, kad Romoje labai sustiprinta apsauga: tiek stotelėse, tiek metro, tiek prie kai kurių objektų stovi net po kelis ginkluotus pareigūnus. Praėjus apžiūrai, mums buvo įteiktas kryžius, lankstinukas su maldomis italų kalba.

Prieš pradėdant kelią į Baziliką, kun. Algirdas pakvietė susikaupti, nesistengti išorinio prisiminimo pasilikti (nefotografuoti), verčiau šis prisiminimas tegul išlieka širdyje. Besimeldami iš lėto priartėjome prie Bazilikos. Čia kun. Algirdas pasiūlė einant pro Šventąsias duris su savimi pasiimti artimiausius žmones, kuriuos norėtume kartu vestis. Tai labai sužadino, nes buvo tarsi įsipareigojimas jiems ištikimai tarnauti bei aukotis vardan jų. Taip pasiruošę su jauduliu širdy žengėme pro puošnias Šventąsias duris, jas bučiuodami, su ašaromis dėkodami, šlovindami Dievą. Ką kalbėjo kunigas viduje, nieko negirdėjau, galvoje sukosi tik viena mintis: „Viešpatie, kas aš tokia, kad taip gausiai mane apdovanoji savo malonėmis?“ Išėdama stabtelėjau ir atidžiai pažvelgiau į Mikelandželo skulptūrą „Pietą“: „M. Marija ant kelių laiko mirusį Jėzų, jos veidas jaunas, nors jame atsispindi gilus sielvartas. Apskritai visose M. Marijos skulptūrose, ikonose

tiriančiai ieškojau senatvės požymių, tačiau mačiau amžinai jauną veidą. Argi gali metai paliesti Dievo išrinktąją savo Sūnaus įsikūnijimui?!

Kai išėjome iš Bazilikos, prie kun. Algirdo priėjusi italė pasakė, kad šiandien bazilikoje mūsų delegacija apsilankė pirmoji. Suprantama, kunigas, kaip jam būdinga, tuojau pat pajaukavo: „Na, štai nugriebėm grieitinėlę, kitiems liko tik pienas.“ Šis sąmojis kaip ranka nuėmė įtampą. Po to nuėjome į kompiuterinę, kur buvo atspausdinti puošnūs su popiežiaus Pranciškaus nuotrauka pažymėjimai, liudijantys apie šį neeilinį įvykį.

Toliau iš Vatikano vykstame į Šv. Pauliaus Baziliką. Pakeliui, vėl įpindamas humorą, kun. Algirdas pasakoja apie objektus, pro kuriuos praeiname: pasigrožėjome namais, kurių kiekvienas pasipuošęs altorėliais Švč. M. Marijos garbei; atsigėrėme gatvėje iš čiaupo bėgančio vandens; aplankėme Panteoną, (pastatytą dar prieš Kristų pagonių dievams, vėliau ši pagonių šventykla virto krikščionių bažnyčia, dedikuota Marijai, Kankinių Karalienei, nes čia iš Katakombų buvo perkelti krikščionių kankinių palaikai); aplankėme Šv. Ignaco Lojolos bažnyčią, anot kun. Algirdo, pačią „biedniausią“, nes neturi kupolo (čia meldžiasi kun. Algirdas, kadangi netoli yra Šv. Rašto institutas, kuriame jis mokosi); praeiname Amžinosios adoracijos koplyčią; centrinę viso pasaulio Jėzuitų bažnyčią, kurią įsteigė šv. Lojola; Šv. Andriejaus bažnyčią (deja, jau buvo pietų pertrauka, todėl nei į

Nukelta į 4 p.

Atkelta iš 3 p.

viena jų negalėjome patekti, tik išgirdome kiekvienos istoriją); praėjome pagonių šventyklos liekanas dauboje, parodančias, kiek „paaugo“ miestas; matėme už Tiberio upės stūksančią Santa Marijos bažnyčią (ant jos esantis užrašas „SPKR“, atėjęs iš senovės Romos laikų, reiškia „išgelbėjimas, klestėjimas visų tautų ir romiečių“, vėliau ši užrašą vertė: „pakvaišę šitie romiečiai“). Laukiant autobuso ir žvelgiant į tolumoje matomą žydų Sinagogą ir šalia jų getą, kun. Algirdas papasakojo istoriją apie žydų pasiskolinimą sidabrą iš romiečių ir jiems negražintą.

Taip nejučiomis atvykome prie Šv. Pauliaus Bazilikos. Vėl griežta patikra, tas pats iškilmingas su maldomis atėjimas prie Šventųjų durų. Tik čia praėjau daug ramiau, su pagarbta baimė, lūpomis nedrąsiai paliesdama duris. Apaštalas Paulius man yra savotiška atrama: kai būna sunku, kai puolu į nevilgtį, kai apninka juodos mintys, skaitau jo laiškus ir atrandu ramybę. Pati sau padariau išvadą, kad jis turėtų būti visų, per vėlai atradusių džiaugsmą pažinusių Dievą, globėjas. Nors keletą kartų lankiausi šioje bazilikoje (užbaigiant M. Marijos Apšviesto Šiluvoje 400 metų Jubiliejų, čia dalyvavau iškilmingose šv. Mišiose, kurias aukojau Kauno arkivyskupijos vyskupai ir kunigai), tačiau kiekvieną kartą esu apstulbinta šios bazilikos didybe, nesibaigiančia kolonų eile, kurias paslaptinai gaubia šviesa, sklindanti pro vitražais papuoštus langus. Įspūdi sudaro tarp langų ir kolonų mozaikiniai medaliniai su visų popiežių atvaizdais, pradedant šv. Petru. Čia kun. Algirdas pajuokavo, jog vietos popiežių eilėje nebeliko, kas dabar bus – pasaulio pabaiga? Mums ten bebūnant, į Baziliką iškilminga procesija atėjo benediktinai. Pasirodo, šioje Bazilikoje per maldų už krikščionių vienybę savaitę kiekvieną vakarą vyksta pamaldos.

Grįžę į viešbutį, šiek tiek atsikvėpėme ir nuskubėjome į „Villa Lituania“ koplyčią, kur piligrimų grupėms kartu buvo aukojamos šv. Mišios. Joms vadovavo arkivyskupas Lionginas Virbalas SJ, koncebravo Popiežiškosios Lietuvių šv. Kazimiero kolegijos rektorius kun. Audrius Arštikaitis STL, mons. teol. lic. Vytautas Grigaravičius, kun. teol. lic. Saulius Paliūnas ir kun. Algirdas Akelaitis. Po šv. Mišių kun. Algirdas nuvedė į netoliese esantį restoranėlį, kur buvo užsąkęs vakariene, ten draugiškai praleidome vakarą.

Sausio 20-oji prasidėjo Šv. Kazimiero kolegijos koplyčioje šv. Mišiomis. Prieš tai kun. Algirdas papasakojo apie kolegijos įtaką lietuvybei palaikyti, koplyčioje visada buvo aukojamos šv. Mišios lietuvių kalba. Tame pačiame pastate gyvena studijuojantys kunigai iš Lietuvos bei keletas vienuolių, kurios rūpinasi maiti-

nimu, tvarka (šiuo metu jų yra penkios). Šv. Mišioms vadovavo dvasios tėvas, prel. Stasys Žilys STD, koncebravo kolegijos rektorius kun. Audrius Arštikaitis STL, mons. Vytautas Grigaravičius, kun. Saulius Paliūnas, kun. Algirdas Akelaitis ir kolegijos magistrantas.

Po šv. Mišių su gide Neringa, kuri mus „apginklavo“ ausinukėmis, išvykome aplankyti kitas dvi Bazilikas, turinčias Šventąsias duris. Pirmiausia ėjome į Šv. Jono Baziliką Laterane. Tai Romos katedra, visų Romos ir pasaulio bažnyčių motina. Patikra čia ir einant į Didžiąją Šv. Marijos Baziliką nebuvo tokia griežta, kaip į Petro ir Pauliaus Bazilikas. Maldas vedė mons. Vytautas. Į šias Bazilikas pasiėmiau su savimi tuos, kurie vargsta, kuriems trūksta dėmesio ir meilės.

Neringa trumpai papasakojo Bazilikų istoriją, taip pat apie objektus, kuriuos praėjome pro šalį. O praėjome labai daug, nes visą dieną vaikščiojome pėsčiomis. Labiau įsimintini jų: Šventieji laiptai (kuriais kopinama keliais ar lipama per šoninius laiptus), jų viršuje pro langelį žvelgėme į Kristaus veidą, sakoma, nutapytą nežemiška ranka; aplankėme Surakinto šv. Petro Baziliką, kur saugomos grandinės, kuriomis Erodas buvo surakinęs šv. Petrą, šioje Bazilikoje stovi ir Mikelandželo kūrinys – didinga Mozės statula; praėjome Antikos rajoną, kur gyvena vargingesni gyventojai; matėme Koliziejų, Rožių parką (net dabar yra žydinčių krūmų); praėjome pro šalį kalvos, ant kurios daug bažnyčių, vienuolių; Kapitolijaus kalvą, kurios aikštėje stovi senovės romėnų raitelio statula; įvairias šventyklas, arkas, aikštes, kuriose puikavosi obeliskai, kažkada kaip grobis pargabenti iš Egipto, fontanai; nuo Jono kalvos grožėjomės Romos panorama; prie Maltos ordino ambasados Neringa liepė pažiūrėti pro vartų skylutę, gerai įsidėmėti, ką matome ir nieko nesakyti, kol ji neužduos klausimo (klausimas buvo, kokias keturias valstybes arba karalystes matėme; lengvai buvo išvardytos – Vatikanas, Italija, Malta, o ketvirtą – Danguos Karalystę atspėjo tik mūsų Jūratė); pakeliui į namus kiek ilgiau stabtelėjome prie gražiausio Romoje Trevi fontano; kelionę baigėme aplankydami Šv. Marijos Danguos aukuro bažnyčią. Tik gaila, kad dėl ilgos pietų pertraukos (12–16 val.) negalėjome patekti į visas bažnyčias.

Vakare vėl bendravome su kun. Al-

girdu, kuris buvo užsąkęs tikrą itališką vakariene privaćiame restoranėlyje. Po sunkios dienos tai buvo tikra atgaiva, skambėjo dainos, juokas, linksmybė liejosi per kraštus. Pasijutau esanti Kanos vestuvėse, kur Kristus taip pat linksminosi su savo mokiniais.

Paskutinį dieną kun. Algirdas užantspaudavo nepamirštamai ilgam – nuvedė į Jeruzalės bažnyčią, kur saugojamos šv. Elenos surastos Kristaus kryžiaus relikvijos. Pirmiausia patekome į erdvų priėmimą, vadinamą „babinčiumi“, tada įžengėme į pačią bažnyčią, pasimeldėme, pasižvalgėme ir išgirdome daugeliui negirdėtą Kristaus kryžiaus nešimo istoriją. Pasirodo, nešamas buvo tik skersinis, ir kun. Algirdas vaizdžiai pademonstravo, kokia tai buvo kančia ir koks tai buvo pažeminimas. Sujaudinti ir sukręsti nuėjome pagarbinti relikvijų. Dar sustojome prie Turino drobulės, ir kun. Algirdas paaiškino, kad pagal kraujosruvas galima spręsti, kad tai tikrai kankinto žmogaus ant kryžiaus kūnas ir greičiausiai mūsų Viešpaties. Grįžtant į viešbutį galvoje aidėjo malda: „Viešpatie, padėk man mylėti nors mažytę dalį to, kaip Tu mus mylėjai ir dar vis myli! Padėk iškęsti įžeidimus, kurie nepalyginamai menkesni nei Tu iškentei. Padėk pakelti pažeminimą, paniekinimą, atstūmimą, nes tai nepalyginamai mažesni dalykai nei Tu prisiėmei ant savo pečių!“

Grįžome į viešbutį, pasiėmėme daiktus ir susirinkome fojė. Labai nustebome pamatę rektorių ir arkivyskupą, kuris mus palaimino ir palinkėjo gero kelio.

Kun. Algirdo palydėti į oro uostą, kartu su juo pasimeldė ir gavę antrą palaiminimą, susijaudinę atsisveikinome su juo ir su Roma. Deja, mūsų laukė dar vienas netikėtumas – išskridome tik po dviejų valandų, nes pirmasis lėktuvas dėl gedimo nepakilo į orą, todėl buvome persodinti į kitą. Taigi palaiminimai buvo ne veltui. Kas būtų atsitikę, jei gedimas paaiškėtų ore?!

Kylant lėktuvui, galvoje vėl rikiavosi maldos žodžiai: „Brangiausias, nuostabiausias, geriausias Viešpatie, pamokyk, kaip atsidėkoti Tau už tas nuostabias akimirkas, kurias leidai patirti šioje trumpoje, bet dvasinio potyrio gausioje kelionėje!“

Dėkoju visiems, kurie buvo šalia, kurių dėka širdis prisipildė džiaugsmo, o išgyvenimai buvo skaidrūs, realūs, nepameluoti.

*Apie Jubiliejinių gailėstingumo
metų šventimo renginius,
vykstančius parapijoje
vasario mėn.,
skaitykite skelbimuose ir
internetiniame puslapyje
www.prisikelimas.lt*

Laikraščio redakcijai rašyti parapijos raštinės adresu: Laikraščiai „Prisikėlimas“, Žemaičių 31 b, Kaunas. Tel. (8-37) 229222

El. paštas: prisikelimas@kaunas.lcn.lt, internetinis adresas: www.prisikelimas.lt. Tiražas 1000 egz.

Vyr. redaktorius parapijos klebonas, dekanas monsinjoras Vytautas Grigaravičius; redakcijos nariai:

Aldona Narušienė, Birutė Vasylienė, Rima Lipšienė, Adolfa Daukšienė, Dalė Starkutė.

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos pastoracinės tarybos laikraštis